

europæisk fiskerikonvention, vil gøre det muligt for Danmark at udvide sine fiskerigrænser i Kattegat, Skagerrak og Vesterhavet i overensstemmelse med disse regler, medens den ikke berører de rene 12-mile grænser ved Færøerne og Grønland, idet disses kyster ikke omfattes af konventionen.

I tilknytning til konventionen udarbejdedes på London-konferencen en protokol om dens foreløbige anvendelse, indtil den formelt kan træde i kraft, når det tilstrækkelige antal lande har ratificeret.

Konventionen og protokollen var åben for undertegnelse i perioden 9. marts-10. april 1964 og blev inden fristens udløb undertegnet af følgende lande: Belgien, Danmark, Frankrig, Holland, Irland, Italien, Luxembourg, Portugal, Spanien, Storbritannien, Sverige og Forbundsrepublikken Tyskland.

Foruden om teksten til konventionen om fiskerigrænserne samt om protokollen vedrørende dens foreløbige anvendelse opnåedes der på London-konferencen enighed om beslutninger vedrørende fiskeriinspektion, fredningsbestemmelser samt om handelen med fisk. Disse beslutninger, der vedtoges éntemigt af de i London-konferencen deltagende 16 lande, er sammen med konventionsteksten optaget i konferencens slutakt, der undertegnedes i London den 2. marts 1964.

II. Konventionens indhold.

Konventionen består af en kort præambel, 15 artikler, et annek 1, der opregner de kyststrækninger, som omfattes af konventionen, samt et annek 2, indeholdende de nærmere regler om voldgift i tilfælde af uoverensstemmelser angående fortolkningen eller anvendelsen af konventionen.

Præambelen indeholder foruden en opregning af de lande, der har udarbejdet konventionen, en udtalelse om, at det er ønsket om på en mere permanent måde at definere et system med hensyn til fiskeriet, der har foranlediget disse lande til at indgå konventionen. Dette må alene omfattes som en programudtalelse uden bindende virkning. Specielt må ordene „en mere permanent basis“ ses i sammenhæng med den specifikke bestemmelse i artikel 15, hvorefter konventionen er indgået på ubestemt tid, men efter 20 års forløb kan opsiges af et medlemsland med 2 års varsel.

I *artikel 1* fastslås et medlemslands ret til at udvide sit fiskeriterritorium i overensstemmelse med bestemmelserne i konventionen. Der er her alene tale om en ret, men ikke om nogen pligt. Det fastslås således direkte i artiklen, stk. 2, at et medlemsland kan bibeholde det fiskeriregime, det allerede

anvender, forudsat at dette er gunstigere for andre landes fiskeri end konventionens, hvad det i alle tilfælde vil være.

I henhold til *artikel 2* har alene kyststaten ret til fiskeri inden for et inderste bælte på 6 sømil, målt fra de basislinier, hvorfra søterritoriet måles. Kyststaten har på samme måde alene fiskerijurisdiktionen i dette område.

Artiklens bestemmelser må sammenholdes med *artikel 9*, i henhold til hvilken kyststaten skal tillade fiskere fra andre medlemslande, som traditionelt har fisket inden for 6 sømil, at fortsætte hermed i en overgangsperiode, der aftales nærmere mellem parterne.

Artikel 3 bestemmer, at i området mellem 6 og 12 sømil må alene kyststaten og sådanne medlemslande, hvis fiskefartøjer traditionelt har fisket i dette område i 10 års perioden 1. januar 1953-31. december 1962, drive fiskeri. Der har under udarbejdelsen af konventionen været enighed mellem de interesserede parter om at anlægge en liberal fortolkning ved afgørelsen af, om et lands fiskefartøjer traditionelt har fisket i et givet område i 10 års perioden. Man vil således vanskeligt kunne insistere på, at fiskefartøjerne uden afbrydelse skal have fisket i området i hele 10 års perioden.

Medens kyststaten i området mellem 6 og 12 sømil kan fiske ubegrænset, indeholder *artikel 4* begrænsninger i de andre kontraherende parters ret til fiskeri i dette område. Disse lande må således indskrænke sig til sådanne fiskearter eller sådanne fiskepladser, som de traditionelt har udnyttet. Der er derimod ikke fastsat nogen begrænsning af de mængder fisk, andre kontraherende parter må fiske, ligesom disse heller ikke er forpligtet til at anvende de samme redskaber som de traditionelt har benyttet. Det er kyststaten, der kan gennemtvinge reglerne om andre kontraherende parters fiskeri i dette område.

I det hele taget har kyststaten, som det nærmere fastslås i *artikel 5*, i området mellem 6 og 12 sømil myndigheden til at regulere fiskeriet og til at gennemtvinge de regler, den fastsætter, hvadenten dette sker på eget initiativ eller for at gennemføre internationalt vedtagne fredningsbestemmelser. Det er imidlertid en forudsætning, at kyststaten ikke gennemfører nogen forskelsbehandling af fremmede fiskere, og det er her ikke nok, at en given bestemmelse formelt er ikke-diskriminatorisk, den må heller ikke indeholde nogen reel diskrimination imod de fremmede. En vis kontrol hermed har de øvrige kontraherende stater, idet kyststaten på forhånd skal underrette dem om påtænkte nye bestemmel-